

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Ing. P. G., MBA**, zastoupená Mgr. et Mgr. Jiřím Flamem, Ph.D., advokátem se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, Praha 8, proti žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2020, č. j. MV 2883-18/OSK-2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2023, č. j. 31 Ad 15/2020 - 212,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2023, č. j. 31 Ad 15/2020 - 212, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rada Energetického regulačního úřadu rozhodnutím ze dne 29. 1. 2019 jmenovala žalobkyni na služební místo představeného – ředitelky sekce regulace v Energetickém regulačním úřadu, zařazené do 15. platové třídy, v oboru služby Energetika. Na základě

systemizace služebních a pracovních míst na rok 2020 však došlo ke zrušení tohoto služebního místa.

[2] Dne 25. 3. 2020 služební orgán vydal rozhodnutí č. j. 05790-55/2015-ERU, kterým podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě žalobkyni převedl na služební místo odborného rady v oddělení obnovitelných zdrojů energií (OZE), s výkonem služby v Energetickém regulačním úřadu, se služebním působistěm v Praze, v oboru služby Energetika. Tímto rozhodnutím byla dále zařazena do 13. platové třídy a 10. platového stupně a byl jí určen měsíční plat. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 14. 7. 2020, č. j. č. j. MV-2883-18/OSK-2020, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti oběma rozhodnutím služebního orgánu se žalobkyně dále bránila žalobou, které Krajský soud v Brně vyhověl a rozsudkem ze dne 30. 8. 2022, č. j. 31 Ad 15/2020 - 178, rozhodnutí žalovaného zrušil. Toto rozhodnutí však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 235/2022 - 45. Důvodem byla nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu, konkrétně nejasnost, zda závazně posoudil otázku „vhodnosti“ daného služebního místa a dospěl k závaznému závěru o jeho „nevhodnosti“, nebo zda tuto otázku v konečném důsledku nechal otevřenou, a tedy na novém uvážení (posouzení) žalovaného.

[4] Krajský soud proto ve věci rozhodoval podruhé, přičemž shora označeným rozsudkem žalobě opětovně vyhověl a zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak služebního orgánu.

[5] Soud většinu žalobních námitek shledal nedůvodnými; přisvědčil však žalobkyni v tom, že služební místo odborného rady v oddělení OZE pro ni nebylo ve smyslu § 62 zákona o státní službě vhodné. Upozornil přitom, že její dosavadní práce na Energetickém regulačním úřadu spočívala především ve výkonu manažerských, rozhodovacích a řídicích kompetencí, kdežto místo odborného rady vyžaduje především odborné znalosti. Soud rovněž přihlédl k tomu, že před nástupem na Energetický regulační úřad pracovala rovněž na manažerské pozici, a „řadové“ místo odborného rady tak pro ni není vhodné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Uvedl, že jakkoliv bylo služební místo představeného zaměřeno spíše na manažerské a rozhodovací pravomoci, nelze odhlédnout od nezbytných odborných znalostí, kterými musela žalobkyně rovněž disponovat. Dále nesouhlasil s vyzněním napadeného rozsudku, dle kterého není možné žalobkyni převést na místo „řadového“ zaměstnance s ohledem na její předchozí manažerské zařazení a postavení představeného. V této souvislosti připomněl, že na místa představených není právní nárok ani neexistuje garance zachování takového postavení. Nemožnost převedení představeného v případě jeho odvolání ze služebního místa na služební místo „řadového“ státního zaměstnance by ve svém

pokračování

důsledku dále znamenala nemožnost měnit počet míst představených nebo struktury služebních úřadů.

[8] Závěrem upozornil na rozsudek téhož krajského soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 62 Ad 18/2020 - 73, kde soud rozhodl v obdobné věci, avšak s opačným výsledkem – v odkazované věci přitom posuzoval převedení státní zaměstnankyně na „řadové“ služební místo v důsledku jejího odvolání ze služebního místa ředitelky sekce v témže služebním úřadě jako v případě žalobkyně. Krajský soud v tomto rozsudku uvedl, že *„Aniž by chtěl zdejší soud jakkoli zpochybňovat manažerskou kvalifikaci a schopnosti žalobkyně, jedná se v daném případě o okolnosti pro rozhodnutí nepodstatné. Pokud bylo služební místo představeného zrušeno a ERÚ jiným místem představeného, na které by žalobkyni mohl převést, nedisponoval, bylo třeba pro žalobkyni nalézt jiné vhodné služební místo. Sice se jedná o místo, kde žalobkyně nabyté znalosti a zkušenosti v manažerské oblasti nepoužije, to však neznamená, že se jedná o místo pro žalobkyni nevhodné, ani že prostředky vynaložené na vzdělání žalobkyně byly vynaloženy zbytečně“*. Stěžovatel se proto domnívá, že Krajský soud v Brně v obdobných případech rozhoduje nekonzistentně.

[9] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s důvody krajského soudu, které jej vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, a v podrobnosti na ně odkázala. Následně obsáhle navrhla přerušování řízení o této kasační stížnosti s ohledem na běžící řízení o její kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku krajského soudu ve věci žalobou napadeného rozhodnutí o jejím odvolání ze služebního místa představeného – ředitelky sekce regulace.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Rovněž neshledal důvody, pro které by nebylo možno ve věci rozhodnout a bylo by naopak nutné řízení o této kasační stížnosti přerušit, jak ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla žalobkyně. Poté soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost téhož stěžovatele, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[12] Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pokud

se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165). S ohledem na důvody, pro které Nejvyšší správní soud zrušil původní rozsudek krajského soudu, a s ohledem na povahu stížní argumentace, nelze kasační stížnost považovat za nepřipustnou. Nejvyšší správní soud se proto zabýval její důvodností.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Předmětem sporu v nyní souzené věci je otázka přezkumu vhodnosti služebního místa, na které byla žalobkyně rozhodnutím správního (služebního) orgánu prvního stupně převedena.

[15] Z § 61 odst. 1 a § 62 odst. 1 zákona o státní službě vyplývá, že státní zaměstnanec, který byl odvolán ze služebního místa z důvodu zrušení jeho služebního místa na základě změny systemizace, může být převeden pouze na jiné služební místo, které vyhovuje kritériu vhodnosti.

[16] Kritériem vhodnosti služebního místa v souvislosti s převedením státního zaměstnance na jiné služební místo se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, č. 4088/2020 Sb. NSS. V něm uvedl, že „*kritérium vhodnosti je neurčitý právní pojem a v rámci interpretace neurčitého právního pojmu správní orgán musí alespoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda lze do něho zařadit i posuzovanou věc*“. Při výkladu neurčitého právního pojmu je tak správní orgán povinen zabývat se konkrétními skutkovými okolnostmi případu, aby mohl posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu.

[17] Nejvyšší správní soud také již ve své judikatuře uvedl, že vhodnost bez dalšího neznamená, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu, ale postačuje, pokud se mu blíží co do vykonávaných činností. Nejedná se tak o „stejnost“ ani o snahu o nalezení ideálního „adekvátního“ služebního místa; takovýchto pomyslně vysokých kvalitativních znaků pojem „vhodnost“ dosahovat nemusí. Absence nároku na zařazení na konkrétní služební místo a na jmenování na služební místo představeného plyne přímo ze znění § 23 odst. 2 zákona o státní službě. Zákon o státní službě nestanoví povinnost zařadit státního zaměstnance do stejné platové třídy, ani přihlížet k jeho dosavadnímu služebnímu zařazení na nejvyšších stupních hierarchie služebního úřadu, pokud došlo ke zrušení jeho stávajícího služebního místa v důsledku systemizace (rozsudky ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58, body 23-24; ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, bod 84). Lze nicméně připomenout, že právě uvedené platí pouze v případě zrušení původního služebního místa v důsledku systemizace. Dojde-li systemizací pouze k úpravě služebního místa, převést zaměstnance do nižší platové třídy nelze (rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 290/2020-26, bod 25; či ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 245/2019-25, bod 24).

pokračování

[18] Pro určení kritéria vhodnosti nového služebního místa má význam také metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 ze dne 27. 11. 2019, kterým se stanovují podrobnosti ke změnám služebního poměru (což ostatně výslovně akcentuje též související judikatura Nejvyššího správního soudu, která v této souvislosti na tuto metodiku při svých úvahách odkazuje – viz například rozsudek č. j. 6 Ads 315/2020 nebo ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Ads 9/2022 - 21, nebo z téhož dne č. j. 7 Ads 409/2021 - 55). Ostatně na tento metodický pokyn odkazuje jak žalobkyně, tak žalovaný, neboť se jedná o vnitřní předpis, který je pro služební orgán závazný. Článek 63 odst. 2 metodického pokynu za relevantní kritéria vhodnosti demonstrativně označuje zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, požadované vzdělání a kvalifikaci, obor služby, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, resp. vykonávané správní činnosti, stejný nebo jiný služební úřad, služební působiště, zařazení do platové třídy, přístup státního zaměstnance k převedení a zájem na řádném výkonu služby.

[19] Posuzování vhodnosti nového služebního místa pro konkrétního zaměstnance záleží vždy na konkrétních skutkových okolnostech a je silně individuální ve vztahu k jednotlivým posuzovaným zaměstnancům a služebním místům. Jde o komplexní posouzení více faktorů, které mohou v různých případech působit různě silným vlivem. Ne vždy bude možné dojít k závěru o vhodnosti či nevhodnosti služebního místa na základě jediného faktoru. I když bude jeden faktor silně naznačovat rozhodnutí jedním směrem, může být vykompenzován souhrnem ostatních kritérií. Přesto mohou nastat situace, kdy závěr o nevhodnosti nového služebního místa bude možno učinit na základě jednoho z kritérií. Takovou (spíše tedy výjimečnou) situací může být například skutečnost, že státní zaměstnanec nemá pro nové služební místo vůbec potřebnou kvalifikaci či vzdělání, nebo místo výkonu služby je velmi vzdáleno od původního místa (viz například rozsudek ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Ads 9/2022 - 21).

[20] Závěrem těchto obecných východisek kasační soud odkazuje na rozsudek ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Ads 409/2021 - 55, ve kterém výslovně uvedl že, *„je možné po zrušení místa představené státního zaměstnance převést i na běžné služební místo, tedy nikoliv představeného“*.

[21] Optikou těchto výše uvedených judikатурních závěrů následně soud přistoupil k přezkumu právních závěrů krajského soudu v nyní posuzované věci. Ten se otázkou „vhodnosti“ zabýval podrobně v bodech 63 a následujících napadeného rozsudku.

[22] Pro úplnost je vhodné zmínit, že otázkou vhodnosti se nejprve zabýval správní orgán prvního stupně. Ten k služebnímu místu odborného rady v oddělení OZE s výkonem služby v ČR – Energetickém regulačním úřadu, uvedl, že se jedná o místo v oboru služby Energetika, se službou na služebním místě na dobu neurčitou, se služebním označením odborný rada, zařazeným ve 13. platové třídě, se služebním působištěm v Praze. Postupně posoudil vhodnost daného služebního místa z hlediska zdravotní způsobilosti, služebního působiště, platové třídy, vzdělání, oboru služby, vykonávaných správních činností a zájmu služebního úřadu na řádném výkonu jeho působnosti. Dospěl k závěru, že pro žalobkyni je služební místo vhodné, neboť má k výkonu těchto činností potřebné vzdělání a kvalifikaci, jde o výkon služby v oboru, v němž službu vykonávala, na stejném služebním působišti, sice v nižší platové třídě, která ale odpovídá vzdělání státní zaměstnankyně, a je v souladu s její dosavadní činností.

[23] Konkrétně uvedl, že žalobkyně na dosavadním služebním místě „zastřešovala a řídila výkon regulatomích činností v oblasti elektroenergetiky, plynárenství, teplárenství a podporovaných zdrojů energie, které zajišťovaly jí podřízené organizační útvary, tedy o nich musela mít přinejmenším všeobecný přehled. Současně státní zaměstnankyně vykonávala činnost člena zkušební komise zřízené u služebního úřadu pro konání úřednické zkoušky v oboru státní služby Energetika a je v předmětném oboru služby všeobecně uznávaným odborníkem.“ Uvedl též, že „zajišťovala výkon náročnějších a kvalifikovanějších činností, než je požadováno na služebním místě odborného rady v oddělení OZE“. Závěrem dodal, že „[z]nalosti a orientaci průřezově v celé oblasti energetické problematiky v působnosti služebního úřadu bude moci státní zaměstnankyně využít i při výkonu správních činností specializovaných především na oblast obnovitelných zdrojů energie.“

[24] Výše uvedené však dle názoru krajského soudu svědčí spíše o nevhodnosti nového služebního místa, nikoliv naopak.

[25] Krajský soud v této souvislosti nejprve shrnul obsah organizačního řádu, popisující obě služební místa, a následně uvedl, že zatímco na původním místě představené vykonávala žalobkyně především koordinační a řídicí činnost, na novém místě jde předně o aplikaci odborných znalostí. Rovněž akcentoval, že žalobkyně nejprve působila na sekci ředitelky odboru, což rovněž považoval za spíše manažerskou pozici. Za podstatné vzal také skutečnost, že na novém místě je podřízena zaměstnanci, jehož činnost původně řídila.

[26] Kasační soud se s takto provedeným posouzením krajského soudu (k řádně uplatněné námitce stěžovatele) však nemůže ztotožnit.

[27] Nejvyšší správní soud (a ostatně tak nečinní ani stěžovatel) nesporně zjištění skutkového stavu, jak jej popsal krajský soud. Soud si je tedy vědom poukazovaných rozdílů v obsahu činností vykonávaných na jednotlivých posuzovaných pozicích. Úvaha krajského soudu však neobstojí, neboť se téměř výlučně zaměřil na vykonávané správní činnosti-tj. toliko na jedno z celé škály posuzovaných kritérií. Jak již však soud shrnul výše, otázku vhodnosti je nutno poměřovat komplexně dle vícero faktorů. Závěr o nevhodnosti nového služebního místa postavený *de facto* na jedné skutečnosti bude spíše výjimečný (judikatura v této souvislosti příkladmo hovoří o situaci, ve které „státní zaměstnanec nemá pro nové služební místo vůbec potřebnou kvalifikaci či vzdělání, nebo místo výkonu služby je velmi vzdáleno od původního místa a zaměstnanec nebude s přesunem souhlasit“). O takovou situaci se však nyní nejedná.

[28] Jak již kasační soud uvedl v úvodu, při posuzování této otázky lze vyjít z metodického pokynu, na který koneckonců odkázal krajský soud, aniž by jej však na věc správně aplikoval.

[29] Soud tak pominul, že pro jednoznačný závěr o vhodnosti nového služebního místa hovoří například kritérium zdravotního hlediska a zdravotní způsobilosti, požadovaného vzdělání a kvalifikace, oboru služby, stejného služebního úřadu, místa výkonu služby nebo též zájem na řádném výkonu služby – tj. zájem služebního orgánu, aby daný zaměstnanec vykonával práci na daném služebním místě a přispěl tím k plnění úkolů

pokračování

v působnosti služebního úřadu. Závěr o vhodnosti nového služebního místa s ohledem na tato kritéria pak v nyní souzeném případě dle názoru kasačního soudu převažuje nad dílčím způsobem rozdílnou charakteristikou pozice nadřízeného a řadového zaměstnance, na kterou se krajským soud zaměřil.

[30] S ohledem na pracovní zkušenosti žalobkyně na služebním orgánu (kde nejprve nastoupila do pozice ředitelky odboru plynárenství) Nejvyšší správní soud ani neshledává „obavy“ krajského soudu, o nevhodnosti nového služebního místa s ohledem na potřebné odborné znalosti. Naopak kasační soud legitimně předpokládá, že poněvadž je žalobkyně „v oboru státní služby Energetika všeobecně uznávaným odborníkem“, disponuje znalostmi vyššími, nikoliv nižšími, než jaké jsou potřeba pro výkon „řadové“ pozice. Jakkoliv obsazení takovéto pozice uznávaným odborníkem nemusí být obecně „ideální“ a zajisté si lze představit zařazení žalobkyně na pozici vyšší, tato skutečnost však v nyní souzené věci dle kasačního soudu nepostačuje k odůvodnění závěru o „nevhodnosti“ posuzovaného místa odborného rady.

[31] Obecně kasační soud dodává, že jakkoliv mohou být relevantní též předchozí pracovní zkušenosti žalobkyně (zde její manažerské zařazení), nelze tento argument považovat za rozhodující. V rámci převedení zaměstnance na „vhodné“ služební místo (tj. nikoliv „identické“) bude zpravidla vždy docházet k určité (přiměřené) změně pracovní náplně, ať už z pohledu odborných, nebo kompetenčních. To samo o sobě „nevhodnost“ nového služebního místa automaticky nezakládá. Jakkoliv proto mohou být tyto manažerské kompetence žalobkyně na novém místě spíše upozaděny, je v nyní souzené věci třeba přihlídnout též k ostatním kritériím, která naopak signalizují vhodnost zvoleného služebního místa.

[32] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že připuštění argumentace krajského soudu by znemožňovalo, resp. značně omezovalo, i v obecné rovině možnosti služebních úřadů při převádění vedoucích zaměstnanců v souvislosti se zrušením jejich služebních míst na jiné pozice. Tento závěr je však v rozporu s judikaturou kasačního soudu (viz výše citovaný rozsudek č. j. 7 Ads 409/2021 - 55). V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nerozhodné, že žalobkyně se nyní služebně nachází v podřízené pozici vůči zaměstnancům, které v minulosti řídila. Tuto okolnost soud považuje v kontextu celkové změny systemizace služebních míst za „běžnou“, nikoliv „nevhodnou“.

[33] Závěrem lze odkázat též na usnesení Ústavního soudu, č. j. II. ÚS 440/22 ze dne 19. 4. 2022, ve kterém soud připomněl že *„přijetí do služebního poměru je spojeno se zvýšenou ochranou státního zaměstnance v průběhu služby. Tato ochrana se projevuje krom jiného i v tom, že státní zaměstnanec, který byl odvolán ze svého původního služebního místa, nebo jehož dosavadní služební místo bylo zrušeno, není ze služebního poměru bez dalšího propuštěn pro nadbytečnost. Příslušný služební orgán je naopak povinen nalézt mu jiné vhodné místo ve služebním úřadě, případně ve služebních úřadech jiných“*, a dále uvedl, že *„podstatné je, že nikdo není nucen do těchto poměrů v první řadě vůbec vstoupit. Učiní-li tak, musí si být vědom, že setrvání v nich s sebou přináší jak nejružnější přednosti, tak ale i některá úskalí. Je na případném zájemci, aby si sám zhodnotil možná pozitiva a negativa a tomu uzpůsobil svoji volbu.“* Tato ochrana však není bezbřehá a kasační soud proto znovu opakuje, že vhodnost bez dalšího neznamená, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu,

ale postačuje, pokud se mu blíží co do sledovaných kritérií. Současně do těchto úvah je třeba promítnout, že na místo představeného, resp. obecně na zařazení do nejvyšších stupňů hierarchie služebního úřadu není nárok. Při vyhodnocování této otázky by jak správní orgány, tak i soudy, neměly zaměňovat otázku hledání „vhodného“ s hledáním „ideálního“ nebo „totožného“ služebního místa. Nelze přitom ani zapomínat, že obecná tendence by měla směřovat k zařazení zaměstnance na vhodné služební místo, před alternativou (krajní a obecně nepreferovanou), kterou je zařazení mimo výkon služby, s ohledem na neexistenci volného „vhodného“ služebního místa (viz § 62 odst. 1 zákona o státní službě).

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu